

Petőcz András

Magad vagy

ÖREGEMBER-SZONETT

*Legföllebb kicsinkét, mondja az anyám,
az íze kedvéért csupán, félszeg mosoly,
cinkos kacsintás. Pohár a kézben, nem
reszket, csontos ujjak, a szeme könny-*

*be lábad, ennyi az egész. Nem mutatja,
hogy erős az ital, csak nevet, ahogyan
nevetni tud, kis legyintés, s ezzel lezár
mindent – még élek, suttogja. Köhécsel,*

*s mindeközben elképesztően egyedül.
Gondoskodik maga-magáról, ha ugyan
lehet. Ebéd a lakáshoz, bevásárol, és*

*ha kell, cipekedik is, nincs vele senki.
Magad vagy!, kiabál vissza a múltból,
onnan, ahonnan nincsen mód vissza.*

Jobb így

ÖREGEMBER-SZONETT

*Jobb így, mondogatom, jobb úgy,
hogy alig. Az alvás az csúcs, igen,
az a csúcskategória, hisz' minden
olyan, mintha, valamikor, egykor.*

*Anyám aludt így. Álmodta magát,
bele abba, ahova majdan mindenki.
Szuszogott, hangosan, és én nem.
Nem ébresztettem fel, ott, amikor.*

*A kórházi ágy nem válasz semmire.
Fekszel, szemed csukva, épp alszol,
közben nagyon is kórház, idegen.*

*Nem ébresztelek fel, gondoltam.
Jobb lesz így, mint kint, a valóság,
átalszod magad oda, s vissza: nem.*

Anyám tanítása

ÖREGEMBER-SZONETT

Anyám tanítása ott van
mindenik mozdulatomban.
Ott a szememben,
mikor is zajokra rebben.

Mindegyre őrzöm,
még itt a földön,
küzdök is véle,
harcolok érte,

csak a szemére,
arra ne kéne
sohase gondolnom,

ahogyan félve
pillant a nővérré:
s nézem telefonon.

Szabolcsi Viktória

Szkafander

Toronyházak vagyunk.
Éjszakára lekapcsoljuk a villanyt,
ne repüljenek belénk a madarak.
Lehúzzuk a fejünkről az üvegfalat,
a vákuum kiszippantja tüdőnkből
a levegőt. Mielőtt a testnedvek
az alacsony nyomáson felforrnak.
Mielőtt a mínusz kétszáz fokban
megfagyunk. Végigvesszük,
honnan jöttünk, hová megyünk.
Felhőnek néz minket a Föld.
Ez lesz az utolsó kép.